

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoј mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebies mana
Njeh či khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh pōda,
Wokřew će!

Serbske njedzelske łopjena.

Wudawa Ɣo łōždu Ɣobotu w Smolerjez knihcizisćezěni w Budyschinje a je tam sa šchtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

12. njedzela po Ɣwjatej Trojizy.

Mark. 7, 31—37.

Nasche sczenje wuflincza do Ɣameho křwalenja a džakowanja. Wěšo šchtōž je tajke něšto nashonit, nje-
dyrbjał tón Ɣwój rōt ke křwalenju a džakowanju wotewricž?
My pať wěmy, so we wschěch džiwach nascheho Šbōžnika
hischče hlubshi wotmyšl sa nasche duchowne žiwjenje leži.
Se wschěch Ɣwojich džiwow chze wōn nam šjewicž: Ja Ɣym
tón Šbōžnik, wašch lěkar! Jačo tajki wōn tež tudy psched
namu šteji, jačo tón lěkar teho hluchoněmeho. Jačo twój
lěkar wōn tež psched tobu šteji, luby křeschcijano, kiž móže
tebi Ɣam pomhacž wot khorosće twojeje dusche, kotraž je
tebi Ɣnano potajna. Tež t tebi chze wōn Ɣwoje wumōžaze
Ɣłowo prajicž: Hefata, wotewr Ɣo! Duž proschmy jeho:

Kjekń Ɣwoje hefata tež t nam!

1. Kjekń je nad naschimaj wuschomaj!

2. Kjekń je nad naschim rtom!

1. Šchyschenje je křasny dar Boži. Hdyž Ɣmy
hluschi, nješchymy žaneho šynka, ani spěwanje ptaczatka,
ani žuneho saduwania nalětneho wěsita, kiž Ɣo nam tak
špodoba, ani nastrojazeho hłōša hrimanja. Kať hubjene
je hluchoněmo-narodžene džěczo! Wono nješchymy ani
lubošneho šynka maczerneho rta, ani rěcze Ɣwojich bratrow
a Ɣotrow. Najšrudnišče je, so jemu tež Bože Ɣłowo
potajne wostanje, hdyž Ɣo wōšebje njewočehnje, so psches
šnamjenja myšle srošmy. Teho dla wobžarujemy woboheho
człowjeka w naschim sczenju i wutrobu, dokeľž běšče hluchi,
a wješelimy Ɣo, so jemu Ješuš wucho wotewri. Njeje

nětko trjeba, so by tón Anjes Ješuš tež t nam pschischoł?
Njeje tež nasche wucho khorē? Hdyž tež czělnje derje
šchyschymy, my tola czěrpimy na duchownu hluchosć. Kať
hušto je nať tón Anjes wolał wot nascheje mladosće a sli
towařchojo Ɣu nať hluchich czinili. Wot teho czaša, so
štaj přenjej człowjekaj na špytomarja pošluchaloj, štej tež
naschej wuschi pošluschenej sa hłōš Boži. Nima to ničzo
na šebi? Tak drje Ɣwět šebi myšli. Czělnje hluchi bncž,
je hižom wulka šrudoba. Ale wjele hubjenšchi je tón, kiž je
hluchi sa hłōš Boži. Pschetōž na njeho czaša škaženje.
Ješuš je tón lěkar, kiž móže pomhacž. Hdyž šebi žadamy
po jeho pomozny, potom nam wōn duchowne wucho wotewri
a Ɣo se Ɣwojim porštom wscheho dōtknje, šchtōž je khorē.
Pod jeho wodženjom my pōnajemy, šhto je nam jeho
drohi ewangelij, a my šachyschymy rěcz jeho hnady, kotraž
nam kliczi kaž lubošny hłōš. Tehdom je Ješuš Ɣwoje
„Hefata“ prajil.

2. Tón muž w sczenju pať njeběšče jenož hluchi, ale
tež němy. Wōn běšče němy wot naroda a njeběšče ani
rěczecž nawuknył. Duž běšče dwōjzny wobžarowacž, wōn
mōžešče jenicžny psches šnamjenja šjewicž, šchtōž šaczumasche.
Šchtōž rōt tak rad wupraji, wješele a šrudoba, to dyrbjesche
pschi šebi šchowacž a njemōžešče to Ɣwojemu bližšchemu
šobudželicž. Duž Ɣo wōn tak jara wješelesche, so Ješuš
jeho wot dwojakeho hubjenstwa wuhoji. Bohu džakowano,
so němi nješchmy. Ale my Ɣmy wjele hubjenšchi, hdyž Ɣmy
duchownje němi. Wōn je tak jara hubjeny, dokeľž Ɣwoje
wješele wuprajicž, Ɣwoju nusu wustoržicž njemōže Ɣwojemu
Bohu, Ɣwoju štarosć na njeho czělnyčž njemōže. Kať

wjele němych, kiž šebi nješwěrja Jesuŝowě mjeno psched šwětom wuŝnac? Šefata je nam nusne! A wón tu je, kiž chze nam pomhać, so bychmy njebojasni Knjesowe mjeno psched šwětom wuŝnawali, so bychmy jeho dobrotu šhwali a žane bjesbóžne šłowo i nascheho rta njepšchischłó. Bóšnaj šwoju šłabosc, a Jesuŝ tebi pomha.

Tón džiw na hluchoněmym nam šjewja nasche brachi, ale poŝafuje nam i dobrom Jesuŝowu pomoz. Duž wołajmy šo po jeho pomozu! Wón chze naš wuhojic, so móžemy wschitzy šhwalic: Wón je wschitto derje činił.

Knjesowe šefata na hluchoněmeho.

(Mark. 7, 31—37.)

Šłóš (B. miš. harf., čjo. 95): Tebie, Božo, šhwaimy —

S pohaniškich Knjes stronow šo
Nastajil na dompuć běšče;
Bliško Galilejškeho
Morja nimo Šbóžnik džěšče;
Čłowjeka tam pschijwedu
Bědnoh' — i njemu milemu.

Wbohi hluchoněmy je,
Kiž je pschiblišal šo i njemu,
Kotryž lěšar Boži je!
— Dowěimy šo jeno jemu;
Wón wschaf bědnosc wuhoji,
Dušče šrudne wošchemi!

S luda wša joh' na stronu,
Tyfnu šwoje poršty jemu
Do wuŝchow a wuplunu,
Bliši pscheczelnje šo i njemu,
Dótknywschi šo janyfa
Šeho i njebyu pohlada.

Se šdychnjenjom „šefata!“
Ššwoje i dobrom džěšče i njemu,
Šwjastki jeho rošwjasa,
Čžerstwosc polnu šliczi jemu;
Tola rošnjescz šafaze,
Šchtož šo džiwne štało bē.

Lud šo wulzy špodžiwa;
Wobaracz pať njeda šebi;
Pomoz wschitkim widómna
Knjesa i čžesczu Božej debi. —
Duž šo šbóžnje šraduju,
Šalleluja šanjeku!

Džiw je krašny došonjal
Lěšar Jesuŝ, Boži šwjaty,
Bědnosc wbohom' wotewšal;
Še ja Šbóžnika nam daty,
Kotryž pschidže i pomozu
A naš hoi i mišesczu.

Hluchoněmi i pschirody
Ššmy wschaf i hrěchom wobczę-
ženi
Wschitzy; njeshmani my šmy
— A Božej šhwabje na došč lěni.
Jesuŝ bědnosc wuhoji,
Šo we nim šmy wjěšeli.

Wuŝchi wón nam i wutrobu
Wotewri ša šłowo Bože,
Črt nam něm i radošču
Mapjelni, šo šwoje šbože
S šhwabju džaknej špěwamy,
Dokelž wumoženi šmy.

Wumoženi Knjesowi
Šefata šmy šašlyšeli;
S hrěchom Jesuŝ wubudži,
Ššmy-li i nim šo štomaršeli;
Šwjastki Šbóžnik rošwjasa,
Šherluŝch nowy junu da.

Šalleluja šašlinczi
Junu wěczne w Božim raju;
Dom šu i zušby dozpili,
Kotřiž Knjesa šwojoh' šnaju;
Krašnje wón wscho došonja,
Wjedže šbóžnych do njeja! —

M. U.

Móz šobupróšty abo šchto prawe dobroproščenje šamože.

(Mark. 7, 32; Mat. 15, 22; 17, 15; Luk. 7, 3; Jan. 2, 3;
1. Tim. 2, 1.)

I.

Šobožny předať, i darom modlitwy wošebje wuhotowany, bu
raš wot hluboko tyščeneho nana nabběhowany, šo by šo tola
prawje wutrobnje ša jeho na šmjercz šhoru džowfu modlił,
šotraž šdalena w zušby šlužěšče. Šwucženy modleť to čžinjěšče

a šačuwawšče tón raš wošebitu wjěšelosc i horliwej modlitwy.
Macz, šotraž běšče šwoju džowfu wophtala, pschi ložu mrějazeje
šedžěšče, jako šhora na jene dobo šo pošbėhnywschi do tyčle
šłowow wurash: „D macze, mi šo džijěšče, kaž bych muža widžala,
šotraž šwojej woczki a ruzy i njebjěšam šbėhajo Boha horliwej wo
moje woczerstwjenje proščěšče. Bóh je jeho modlitwu wuŝlyšchal,
moja šhorosc je šo šhubila!“

Macz šebi pomyšliwschi, šo šhora w šłudze rěčzi, ju i mērej
a poštoju napominašče. Ale ta džěšče: „Šuba macze, ja šłudnje
njerěczu, šym polnje pschi rošomje a móžu štanycz; pomhaj mi
trochu, šo bych šwojej šoleni psched Bohom šhibowawšchi jemu
šwój džak pschinyšela!“

Macz to čžinjěšče; šhora poštaže, a macz a džowfa šjenoczę-
nej džaknu modlitwu psched Boha pschinyšelšchtej.

Šako tale holza pošdžišcho teho předarja přeni raš wuhlada,
šotrehož njebē ženje předy widžala, wona do womory padže.
S njeje wotzucžiwšchi wona i temu předarjej džěšče: „Wšy šče
tón muž, šotrehož šym wo šnje ša mnje šo modlicz widžala. Tón
Knjes je Wašchu proštwu mišescžiwje wuŝlyšchal! Wón je moju
dušču wošchemi a mojemu čžělu nowu móž wrócził.“ —

II.

Šafle pjeczłětna holczka w Šendželškej modlešče šo hušto ša
šwojeho bratra, šotraž bē šo do picza, hracza a šakrowanja na-
wucził. Čžasto wona pschi šwojim ložu šleczo Boha nutnje pro-
ščěšče, šo čžył jejnemu bratrej jeho hrěchi woadcz a nowu
wutrobu špožčicz. Nėhdy tónle bratr bliško i jejnej štwje pschi-
šchedschi psched durjemi, hdyž rěczecz šlyščěšče, pošasta a pošlucha-
šče. Wona pať žaneje i šłowu nawuŝnjeneje modlitwy njepěwawšče,
ale šo i wutroby modlešče. Duž móžěšče wón džē šačucz, kať
lubo jeho wona mējěšče, kať jara pschějěšče, šo mohla i nim tež
w njebjěšach šjenoczęna žiwa bycz a kať wjele budžišče ša to dala,
budžišče wón šo polěpschił. Šole wschitto šapšchija a hnuyěšče
pošlucharja tať, šo wón, hdyž běšče šotra modlitwu ššonczila,
i nej do jštwy šstupiwšchi džěšče: „Šuŝtla, šwoja modlitwa
budže wuŝlyšchana. Nihdy wjazy šlyšchecz njebudžěšch, šo šakruju,
hraj u abo psche wjele piju!“ — A wón šłowo džeržěšče.

Wulke bē wjěšele jeho štaršchaju a dwójzy wulke bu, hdyž
wot njeho pošdžišcho šhonišchtaj, šoho bē Bóh ša grat trjebał.

„Proščę jedyn ša druheho; pschetož proštwu praweho wjele
šamože, hdyž šprawna je“ (Šak. 5, 16).

U.

Šjawnny pschednoschk.

Šedyn jendželški duchowny něhdy psches hašy mēšta Šiverpoola
džěšče. Pschi tym wón na mnohich domach hobriške nawěšchti
wuhlada, šotrež na šwobodnu šhromadžišnu pscheprošchowachu,
hdyž chžyšče něchtó dopoŝafacz, šo biblija Bože šłowo njeje a šo,
by-li wona Bože šłowo byla, Bóh njemohł jako Bóh luboscze
modlitwy doštojni bycz. Špomnjeny předať na tule šhromadžišnu
džěšče. Wón wulki šal i mužemi a žónšimi še štawa džělaczjerjom
napjelnjeny nadeńdže. Pschednoschč na jewiščczo poštwi a poča
šwjate pišmo na žadlawe wašchne dele torhacz. Wón jeho moral-
noscz do njerjada čžahawšče, pschěšypowawšče jeho pošdatne na-
pscheczimki še šmėchami a šłowawšče šchipy šwojeje hidy psch-
čžiwjo jeho hištoriškim wěrnoscžam. Ale šwój najwšchšchi ššhodžěňš
dozpichu jeho hanjěšče šłowa, jako wón wo Dawicze rěczecz ša-
počza. „Šowle je Knjesowny wuŝwolenny“, wón wumola, „muž po
Božej wutrobje, šotrehož wón šebi wot womežich šadłow pomola
a še šwojimi najlěpschimi darami pschěšypowawšče!“ A nētko wón
počza rěczecz wo Dawitowym hrěchu i Waššebu a wo mordarštwje
Uriaga. Ššo šdawšče, jako by wulka mnohota pschipošlucharjom

na jeho stronje byla, pschetož dyš a dyš džěšche psches jich rjady
kšopot pschipada.

Duž stary knjes wošpriedž sala postaže a džěšche: „Esmem ja
wofomik rěčecž?“

„D haj, to je hala šwobody, Wy šmęcze prajicž, šhtož
chžecž.“

„Knježe,“ rjekny stary muž, „ja pschindžech do tuteho sala
jako njewerjazy a Wy šče mje wěrjazecho ščinili“. Wulka čiščina
knježesche w šcherofej měštnosczi, jako stary muž pošracžesche: „Sa
šym wulke dwěle mēl nad Božim nadunjenjom šwjateho pišma,
ale Wy šče mi tute dwěle wšali. Jako bēšche Dawit šhrěschil,
rjekny Boži profeta k njemu: „Ty šy i tej wězu ščinil, so nje-
njepšchecželj to teho Knjesa hanja“ (2. kn. Sam. 12, 14). A nētko
widžu ja to pošnje wot Waš dopjelnjene. Mojej wušchi buncžitej
mi wot Wašcheho hanjenja a moja wutroba je šo mi nimale nad
nim putnyla!“

Tole bēšche rěč, kotraž móžnišcho škutkowasche dyžli fajtažtuli
jena, kotruž bēch hdy šlyšchal abo džeržal, powjedasche tamny
wócžny a wušchy šwēdł. Pod jejnym šacžišchczom rošendže šo
šhromadžišna i wulkej čičhosczu a tón stary muž šo mjes ludom
šhubi.

„Wón je wschitko derje činił.“

(Mark. 7, 37.)

Tón Knjes wscho derje činił je,
To, dušcha, rošpomn šebi;
Twój dōnt wón šwěrnje wódžesche
A i hnadu štal je k tebi;
We horju, nush, wješelu,
We šhorosczu a we šchižu
Čže šdžerža jeho ruka.

Tón Knjes wscho derje činił je;
Ty njebe hišchče tudy,
Dha hižom lubowasche čže,
Njech tež šy hrěschnik šhudy;
Haj, priedy hacž šo narodži,
Čže wón šej hižom wušwoli
We šwojim lubym Ššynu.

Tón Knjes wscho derje činił je,
Hacž runje čłowjek padny;
Wón jeho i pada pošbēže,
Bē jemu šašo hnadny;
Na jeho wěru, pokutu
Wón šmilnje hlada we Šhryštu
A jeho brachi hoji.

Tón Knjes wscho derje činił je,
Wón da nam i njebjek mana,
Kiž ja dušche je šchewjenje,
Šēdž Boža, žiwnoscz šhmana;
Rót, wušchi wón nam wotewri,
So bychmy jēdli, šlyšcheli
Šhlēb i njebjek, šłowo Bože.

Tón Knjes wscho derje činił je,
Wón ja naš wumrje, štany,
Nam šwěsczi šbože njebjeste
Psches šwoje šwjate rany;
Wón je tež ja naš k njebyu špil,
So by nam bydlo šhotowil
A Dušcha k trošchtu pošłal.

Tón Knjes wscho derje činił je,
Njech tež naš druhdy šrudži,
Šdhyž pschuwjedže nam tšchnosczje
A čžemne mroki šbudži;
Wšchal wón nam šruczi wěru, mōž
A čžini, šo na horja nōž
Šaš jašne ranje šwita.

Tón Knjes wscho derje činił je,
To njesapomn, o dušcha!
Njech wón tež dale i tobu džje,
Šso wješcz daj, kaž šo šlyšcha.
Šlej, potom junu njebyo mašch,
Šdžez i džatom, šhwalbu šaspěwasch:
„Wón je wscho derje činił!“

K. A. Fiedler.

Bohnowanje kšchiža abo Boža pomož w nush.

Šjane powjedaščto i minjeneho lēštotka.

(Šofracžowanje.)

Nimale lēto psched šmjercžu knjenje Šrabowskeje bēšche šebi
šahrodnikowy šyn Mariu ša mandželštu doštačž žadał. Wón bēšche
šprawny, pschistožny młodženz. Dofelž jeho macž wjazny žiwa nje-
bēšche, rěčesche wón i nanom wo tutej wězy. Manej šo to špodo-
basche a wón to knjeni wošjewi. Ša jemu rjekny: „Twója a
twojeho šynowa žadoscz je tež moja. Ty šy šwojeho šyna derje
woczahnył a wot małosczje bohabojoščzi, šprawnoščzi, poměnoščzi,
pilnoščzi a porjadnoščzi pschuwuczował. Wón je šo pschczo ša-
džeržal, kaž šo pschistožnemu młodženzej pschilšlyšcha. Ša dha
napšchczo temu ničžo nimam a twoje žadanje mje wješeli. Ale
nētko je tebi hišchče šahe, šwoju šlužbu wotedačž. Twój Šurij
dyrbi hišchče na nēkotrzy čžaš do mēšta, šo by w šahrodnistwje
domuŋnył, šhtož šo nētko wot knježich šahrodnikow žada. Šdhyž
šo ša nēkotre lēta šašo wrōczu a mataj potom wón a Marija
hišchče tešame myšle, pschindu ja, budu-li žiwa, šwojej Marji na
kwaš.“ Š tuthym wotmolwojenjom bēchu nan, Šurij a Marija jara
špokojeni. Knjeni Šrabowska bēšche Šurjej nēščto drašty našchicž
dała a jeho i pjenjesami a dobrym wopišmom k wješchowštemu
šahrodnikej pošłala.

Šdhyž nētko po knjeninej šmjercži Marija njewjedžesche, hdyž
by šchła, wša ju stary šahrodnik k šebi a wona jemu jeho male
hošpodarštwo wjedžesche. Ša lēto pschindže Šurij domoj a wob-
žarowasche i Mariu jara, šo knjeni Šrabowsžyna njemōže na jeju
kwaš pschincž. Šdhyž wonaj jako namoženja a njewjesta šwěro-
wanaj i žyršwje štušichštaj, wophtaschštaj najpriedy row šwojeje
dobrocžerki, kotryž bēšche Šurij rjenje i rōžemi wupšchil. Šam
šo je šylšojšymaj woczomaj a džatomnej wutrobu ša njebohu
modlešchštaj.

Šurij a Marija bēšchštaj šbožownaj a nošchschštaj štareho nana
mošl rjež na rušomaj. Ale tež jeju žiwjenje njewošta bjes čžer-
pjenja. Priedy hacž šo tš lēta minychu, wumrje Šurjowy nan.
Šo bēšche wulka žaloscž w domje a pschi pohrjebje plakašchštaj
wonaj njetajene šylšy.

Lēto pošdžišcho padny Šurij še šchtoma, šlama šebi rušu a
wobichłodži šo, tak šo lēdma še žiwjenjom wotēdže. Dofelž še
šlamanej rušu wjazny džēlacž a šahrodnistwo wobštaracž njemōžesche,
dyrbjesche ša šchtwōrcž lēta wobhdenje wopušchczicž a došta wot
štupeho knještwa i hnady jeno šnadny wumjekł. Šurij bēšche
štruchly a kaž poraženy, šo dyrbi šlužbu wopušchczicž a prajesche
pošny štarosczje: „Š čžim šo nētko šejwimoj a šwojej džěščzi
šdžeržimoj?“ Marija prajesche trošchtna: „Dowěrmoj šo Bohu!
Wón je došal pomhał a pomha dale. Pschi tym dyrbimych čžinicž,

schtož je w našich mozach. S rědka hdy je we žiwjenju tak slě, so hebi cžlowjel njemohl pomhač, kotryž so Bohu dowěrja a džěla.

Wuradźowaschtaj, schto bñschaj cžinłaj a pschindžeschtaj na to, so chzetaj hebi wo wñy thěžu kupicž a klamarke wězy pschedawacž, kotrež burški lud najbóle trjeba. Surij chzysche pschedawanje wobstaracž a Maria mēnjesche, so hebi se schicžom pódla domjazych wobstaranjow nēscho pschisafłuzi. We wñy bēsche runje thěžka na pschedań. Wonaj chzyschtaj ju kupicž a wuporjedžecž, dofelž bēsche trochu sanjerodžena. K temu pať bēsche pjenjes trjeba, a dñrbjesche so tež Surjome lēfowanie saplacžicž. Marijnaj dwaj tykajaj toleri bēschtaj we mēsče pola pschedupza na dani. Surij džēsche teho dla k njemu, so by položzu tutych pjenjes domoj wsať. Ale pschedupz rjefny, so hagle ja lēto placži, dofelž je to pschi požčenju tak mucžinjene; prjedy žaneho pjenjēka njewoteda. Surij a Maria bēschtaj tak do noweje starosče pschischłoj; tola bórny namaka so rada: bohatty bur je wñy počži jimaj na lēto trēbne pjenjesy. Tak bu thěžka kupjena, wuporjedžana a Surij a Maria sacžahnychtaj i džēsčomaj do njeje. Sswoje klamy sasta- raschtaj i dobrymi tworami, bēschtaj napšchecžo kōždemu pschecželnej, pschedawaschtaj tak tunjo hacž so hōdžesche, a dawaschtaj dobru mēru a wahu. Tak dostaschtaj došč kupzow. Wonaj na hebi shonischtaj, so sprawnosč najdlēje traje a so hñadny dobytk, cžasto wospjetowaný, wjazh pomha, dñžli wjetšchi dobytk, kotryž i rēdka pschihadža. Sažo bēschtaj sbožownaj po wšchelafich wobcžežnosčach a cžerpjenjach, kotrež bēschtaj w pošlednim lēče pschetracž dñrbjałoj. Njemōžeschtaj so Bohu dobžakowacž, so je jeju i džēsčomaj sažo do tak dobrych wobstejenjow pschijewedł.

(Pschichodnje dale.)

Wschelake i bliska a i daloka.

S Maleschež. Nascha wošada mēsche wješe, sańdženu njedželu we hñojim rjenje ponowjenym Božim domje sažo přeni hñjedžen hñjecžicž a to ja skutk lubosče mjes ewangelskimi wērybratrami w rospřoschenju. Budyskemu pobocžnemu Gustav-Abdolf- skemu towarštwu bēchu so jeho wrota wotewrile, a wošada i ho- scžemi, mjes kotrymž bēsche tež licžba duchownych, jōn napjelni, so bēsche na hērbškim kemschenju, njedžiwajo njewobstajneho, desččoj- teho wjedra, i nutrymi kemscherjemi połnje wobšadženy. Na hērbškim k. farať Matek i Barta předomasche po šałožku texta 1. Kor. 15, 58. (Tehodla budžče wōbstajni a njeñucži a pschibē- rajče stajnje w skutku teho Knjesa a t. d.) a hñjedženškej wošadže pschimoła: Dale dži, luba hñjedženška wošada, dale dži w skutku Gustav-Abdolfšeho towarštwu: 1. pschezo hñwēnišcha we wērie do teho Knjesa, 2. pschezo bohatty w lubosčzi k wērybratram, 3. pschezo dowēnišcha we wēstosčzi požohnowaného džělanja. Na nēmškim k. farať Schaaršmidt i Duchžowa (abo Duxa w Čžěškej), po tajkim i teje krajiny, w kotrejž je tōn cžap ewangelske hibanje mjes katholicimi, wo 1. Kor. 15, 10. (S Božej hñady hñm ja to, schtož ja hñm) předomasche. Předarjej se šahorjenosčju wo wulkej Gustav-Abdolfšej wēzy rēcžeschtaj a i Božeho šłowa tak se žiwjenja diasporý (rospřoschenja) bohate žohnowanie wošadže předomaschtaj, ju hōbu šahorjo. Sslužbu na rjenje wudebjeny mōltarju na hērbškim knjes farať Bērnik i Kluscha a k. farať Rāda i Budyschina, na nēmškim k. pastor primarius Wjazka i Budyschina a k. farať Sarjeń i Rhwacžiz wobstara. Porjeńschena bu tež Boža šlužba se schtyrhlōžnym spēmom knjesow wošadnych a wotolnych wučerjow: „Sso njeboj, mōlcžke štableško“. Wokoło 6 hōdž. mēsche so hñschče šhromadžina w hōscženzu. Knjes wyschšchi žyrkwinski radžicžel ju wōdžesche. Sdñž bēsche ju i rēcju wotewril, k. Schaar-

šmidt wo wobstejenosčach ewangelskich bratrow w Awštrijškej, w Čžěškej a w jeho wošadže powjedasche, na nusu w nastupanju ewangelskeje schule w Awštrijškej špominajo, ja kotruž je so tak mjenowane Lutherowe towarštwu šałožilo. Pschitomni i napjatoščju kēdžbowachu a bēchu, tak bēsche šłyschecž, džakowni ja šbudženje, kotrež bēchu tež na tymle mēsče dostali. Mimo druheho so tež dale hñjedženška kollektu rosdžěli, kotraž bēsche na hērbškim 120 hr., na nēmškim 100 hr. munjēšla. Přēsche dosta wošada Duchžowy, druge Lutherowe towarštwu. Dopomnjeńki, knižki a šharty, ja mało pjenjēšlow, so w hōscženzowej šali pschedawachu — a šu tež hñschče na šarje dostacž. Tajke dopomnjeńki šu duschne; wošebje w knižkach je wšchelle rošwucžaze a rjane a nowe wo Gustav-Abdolfšej wēzy cžitacž. Njech pať so wošebje wopomnecž na hñjedžen a jeho hñjecženu wēz we wutrobje šahowa, a tak na nim wñžozh a nižh we wošadže džělbjerichu, tak njech wšchitžh, wñžozh a nižh pschibēraju w skutku teho Knjesa!

— Kaž hñy hñžo hñewili, budže na Michala hñjedžen pohanšeho mišionštwu w Kalcach. Na hērbškim kemschenju budže hñn Kalcžanškej wošady, knjes farať Bērnik i Kluscha, předomacž. Wošada so radoštnje na hñjedžen hotuje.

— Njedželu 10. septembra hñjecži Kalcžanške hērbške towarštwu „Lipa“ hñwōj 25lētny šałoženški hñjedžen a i dohom po- hñjecženje hñwojeje šhorhoje.

— Sdñž nasche mišionštwu se šahorjenej wutrobu a i wulšimi woporami mjes pohanami lēto wot lēta džěla a skutkuje, so by jich k ewangeliu wobrocžilo a pschibōjštwu mjesu šajilo, je cžim bóle wobžarowacž, so šu runje w šchescžijanskich krajach šabriti, w ko- trychž so šnamjenja pohanškich pschibohow džělaja. Tajke šabriti šu w Amerizh a w Šchottlandškej. Potřeba je tak wulka, so jena šabrita jich ša mēšaz na 900 pscheda. Njeje to šrudne, so šche- scžijenjo so k temu poniža, pohanow w jich pschibōjštwu šđeržecž?!

II. Ğudanske praschenja wo biblijskich wošobach.

Staja Rādyhērb-Wjela.

8.

Na trōnje bēschtaj muž a wona;
Kaž smij' bē wōn, schče hōrscha wona.
Čži jeju wōšny pōddani
Ssu wjele cžerpicž dñrbjeli.
Wjes khostow nještaj wōstaloj —
Staj hēlški wōšud doštaloj:
Sa jeju krawne škocžinki
Sej' wješchny wjecžel šašudži.
Sdñž kral bē k hñjercži ššēleny,
Krej lišachu wot njeho pñh,
A ju pať pñhki šžrachu
So wēsččerjowym hñženju.

Wotmołow na praschenja wo biblijskich wošobach.

7. Tōn kral bē Zedekija. 2. Kral. 25, 7.

„Pomhaj Bōh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wšchēch psche- dawajnych „Šerb. Nowin“ na wšach a w Budyschinje dostacž. Na šchtwōrcž lēta placži wōn 40 np., jenotliwe cžišla so ša 4 np. pschedawaju.